

PAVEL

PRIETENUL CELOR PĂCĂTOȘI

ISBN 978-8-606-8195-97-1

Florence Morse Kingsley

Paul: a Herald of the Cross

Traducător/ Bogdan Buzdugan

Redactor/ Nina Bercan

Lector/ Aniela Târnuță

Corector/ Cosmin Istodor

Ilustrație copertă/ Ștefan Georgescu

Layout/ Andreea Mihaiu

Dtp/ Mihăiță Stroe

Editura Predania/ București

prietenii-predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0728 303 566

FLORENCE MORSE KINGSLEY

PAVEL

PRIETENUL CELOR PĂCĂTOȘI

TRADUCĂTOR — BOGDAN BUZDUGAN

PRECISIA

PREFAȚĂ

În *Titus*, primul volum al acestei serii, am căutat să reînnoiesc „povestea străveche,” în dorința de a zugrăvi portretul unui Iisus adevărat și viu, iar nu al unuia suit pe pedestalul unei slave de neatins, ci al unui Iisus ce rămâne „cu noi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

În *Ștefan*, i-am înfățișat pe apostolii îndurerați, care erau, în același timp, mângâiați de alinarea ce le curgea îmbelșugat în inima întristată din Izvorul a toate, Învățătorul, Care în cele din urmă îi părăsise, căci asta era „de folos,” având mulțumirea că le dăruise bucurie neamăgitoare, și liniștea – chiar în toiul judecății și al chinurilor – că revărsase peste ei pacea lui Dumnezeu, care covârșește toată mintea, cea mai de preț avuție.

În *Pavel*, am dus mai departe povestea și am întrețesut-o cu povestiri din lumea întreagă – fără să mă opresc la fruntariile Țării Sfinte –, lume ce zăcea în păcat și

mare nefericire și în care Hristos le ceruse apostolilor să meargă pentru a duce cât mai departe vestea bună a Crucii.

Între timp Saul, prigonitorul și necruțătorul fariseu, rabinul cel învățat, a devenit Pavel, vestitorul Crucii. Îl vedem cum singur în noapte, cu înfățișarea sa de erou, pune început lucrării sale, în ceasul greu și întunecat de dinaintea zorilor, care trâmbițează vestea cea bună a zilei ce tocmai începe. Vedem și cum duhurile rele – care au iubit mai mult întunericul decât lumina – își țin urzeala și se îmbărbătează între ele să îl biruiască. Vedem începând și lupta, care nu va înceta nicio clipă până când războinicul istovit nu-și va fi lăsat platoșa pentru a primi cununa biruinței din mâna Domnului, a Dreptului Judecător.

Pentru a înțelege pe deplin viața și toate încercările marelui Apostol, trebuie să cercetăm, măcar în parte, desfrâul fără de leac al celor sus-puși și să privim pentru o clipă la hăul groaznic în care voiau, la acea vreme, religiile decadente să azvârle omenirea. De aceea, am căutat să descriu cât mai bine lumea aceasta fără de Hristos, pentru a vedea cu toții cum arăta lumea „la plinirea vremii,” dar și cum a primit tămăduirea prin leacul cel dumnezeiesc.

Nu pare a fi de mare trebuință să înfățișăm aici lungă listă a tuturor surselor cercetate la pregătirea acestui

volum. Dar de-a lungul cărții veți putea observa că cel mai des fac referire la opera lui Farrar, *Viața și lucrarea Sfântului Apostol Pavel* și la opera *Viața și Epistolele Sfântului Apostol Pavel*, de Conybeare și Howson. Și, într-adevăr, deși o mare parte a surselor la care și acești autori fac referire îmi erau la îndemână, trebuie să spun că lucrărilor științifice ale acestora le datorez cel mai mult. Ar trebui să amintesc aici și opera *Viața grecilor și a romanilor*, de Guhl și Koner, la care fac întruna referire privitor la tot ce ține de vestimentație, obiceiuri etc. și vechile cronicile ale lui Iosif Flavius, unde am găsit povestea lui Agrippa, a lui Caius, a Irodiadei și a altor personaje istorice ce figurează mai mult sau mai puțin în filele acestei cărți.

Nădăjduiesc că zugrăvind toate aceste scene din viața și epoca Sfântului Apostol Pavel, am reușit – într-o oarecare măsură – să-l fac pe cititor să vadă și dincolo de Pavel teologul, așadar și pe Pavel, întemeietorul „planului mântuirii,” și pe Pavel, asprul ascet, ce tună cu muștrări și acuze la adresa răufăcătorilor, dar și pe Pavel, neînfricatul vestitor al Crucii, ce și-a lăsat viața să curgă precum apa pentru a-i mântui pe cei pierduți, pe Pavel, meșteșugarul de corturi, ce se îngrijea de nevoile altora prin lucrul mâinilor sale, și apoi pe „Pavel cel ajuns la vârsta cărunteții,” pe Pavel, robul Domnului Iisus Hristos, tămăduindu-i pe cei bolnavi, veselindu-i

pe cei asupriți și împilați, prietenul celor păcătoși și al lui Dumnezeu. Privind omul lui Dumnezeu în toată complexitatea personalității sale, vom citi fără îndoială *Epistolele* cu alți ochi, văzând cum din acestea se scurge îmbelșugat șuvoiul de dragoste al unei inimi nespuse de iubitoare ce bate deopotrivă dumnezeiește pentru toată omenirea, și citindu-le astfel, se va trezi în noi dorul de a ne putea număra printre toți sfinții și frații credincioși cărora le scrie el.

FLORENCE MORSE KINGSLEY
WEST NEW BRIGHTON
STATEN ISLAND, N.Y.

„NOAPTEA
APROAPE
A TRECUT”

CAPITOLUL I

VEDENIA DE PE ACOPERIȘ

— DĂ-MI MIE COPILAȘUL ȘI TU IA DE TE odihnește, regina sufletului meu, în timp ce eu îi arăt luna nouă de pe cer!

— E bolnav din pricina fierbințelii vântului, zise femeia cu un glas stins. Uită-te și la trandafiri cum își pleacă duios capetele, suflul pustiei e moarte pentru toate aceste lucruri gingașe.

— Da, spuse bărbatul, e un duh rău cu care se tot războiesc munții ăștia. Dar nu te întrista, a fost din nou gonit înapoi să se chinuie în pustie. Auzi, micuțule, glasul fântânilor, cântul nenumăratelor păsări și veselia frunzelor înverzite?

Se opri apoi, pentru o clipă, din mersul lin, și pruncul se opri totodată din plânsul său zbuciumat, ca să asculte. Cât despre mamă, aceasta se așezase liniștită, cu spatele la parapetul acoperișului, având ochii ținuiți la cornul subțire al lunii noi ce atârna deasupra întinderii

orizontului jos de apus. În tăcerea cea adâncă, se auzea în depărtare gălgâitul și vânzoleala apei, precum și foșnetul ușor al frunzișului din grădina de jos.

— Privește muntele cel mare, fiul meu, continuă bărbatul, iată cum și-a pus straie rozalii să-și ia rămas bun de la soare! Peste puțin timp veșmântul său va căpăta culoare violetelor, apoi a cenușii, pentru ca în cele din urmă să se retragă cu totul la culcare. Dormi și tu, micuțule, mâine nu va mai bate niciun vânt dinspre deșert. Dormi și Bunul Păstor va veghea asupra ta.

— Am auzit pe cineva bătând la poartă, spuse femeia. Ridicându-se în picioare, se plecă peste parapet să vadă până în stradă. E vecinul Simon, s-a întors de la Ierusalim și vrea să-ți povestească cum a fost. Dă-mi copilul, e timpul de-acum să doarmă, zise ea, și luând în brațe pruncul, coborî de pe terasă.

Pasul domol ce se auzea pe scară vestea sosirea noului venit. Era un bărbat voinic și, pășind pe acoperișul neted al casei, se auzi îndată cum răsuflă greu. Bombăni apoi, zicând:

— Dacă aș avea o grădină ca a ta, prietene Anania, n-aș urca niciodată pe acoperiș.

— Pace ție, prietene, și bine ai venit, îi răspunse Anania, zâmbindu-i simplu. Să dea Dumnezeu să ai parte de belșug și bunăstare! Grădina mea e, cu adevărat, tare bună, dar pe terasă e și mai bine, căci aici poți

simți răsuflarea munților și mireasma zăpezilor nepieritoare de pe vârful Hermonului.

Drept răspuns, Simon înălță din umeri, și scoțând un mormăit dezarticulat, se așază pe bancă.

— Nu am vești prea bune, zise el abrupt. Ai auzit și tu câte ceva?

— Nu, ce s-a întâmplat?

— Am fost, după cum știi, la Ierusalim, și acolo a avut loc o prigoană grozavă a tuturor celor ce cred în Cel Răstignit. Mulți au fost uciși, alții sunt închiși, iar alții au fugit.

Prin lumina palidă a nopții, musafirul văzu cum Anania se albește tot la față.

— Și cine a pus la cale așa ceva?

— Cei care L-au omorât pe Iisus din Nazaret și care iată vor duce la sfârșit și nimicirea tuturor celor ce cred în El, răspunse cu amărăciune Simon.

— Ai uitat, însă, că Hristos a fost așezat la dreapta lui Dumnezeu? strigă Anania. N-o să îndure să ne vadă cu totul nimiciți!

— Dar a îngăduit deja ca Ștefan să fie ucis cu pietre și ca alți ucenici să fie biciuiți și băgați în temniță. Și a mai îngăduit ca o mulțime de prunci să rămână nemângâiați și copiii mici să geamă de foame. Vrăjmașii sunt, însă, din ce în ce mai puternici, și o duc înfloritor, nu le stă nimic împotriva.

— Se pare că așa a fost dintotdeauna, zise Anania. Cu toate astea, am credea că Dumnezeu va purta de grijă turmei Sale.

Și păstrând pentru o clipă tăcerea mai spuse:

— Noi totuși trăim în bună pace, slavă lui Dumnezeu, căci nu e nimeni în tot Damascul care să-și ridice mâna asupra noastră – din cei ce țin cu strășnicie Legea. Să trimitem, așadar, vorbă celor ce-au fost atât de rău loviți, să vină încoace. Aici sigur vor găsi liman.

— Nu ți-am spus încă ce e mai rău, îi zise deznădăduit Simon. Un anumit Saul din Tars, fariseu învățat la școala lui Gamaliil, și vrăjmaș neîmpacat al lui Hristos, a venit în Damasc cu văditul plan de a-i pune în lanțuri pe toți ucenicii Celui Răstignit. Nu are milă de nimeni și negreșit nu va cruța pe nimeni, omorându-i pe toți cei care i se împotrivesc. Când am auzit ce-are de gând să facă, am pornit cât mai repede spre Damasc să le spun și celorlalți frați, căci cu siguranță e mai bine să iei calea pustiei decât să pieri jalnic sub bătaia biciului.

Apoi glasul i se stinse și în liniștea nopții se ridică până la ei plutind vocea mamei ce-i cânta duios pruncului. Anania își umezi buzele uscate.

— Și spui că acest om a ridicat mâna și asupra femeilor și a copiilor? întrebă el răgușit.

— Când eram în Ierusalim mi s-a spus că nu doar o dată a luat pe sus mame, lăsându-i părăsiți în casă pe

copilași. S-ar putea, însă, ca Domnul să Se fi milostivit cumva de noi. Astă-noapte când încă eram pe drum, mi-a fost dat să aud ceva ciudat despre acest om. Mi-a povestit Ben Ethan, unul din paznicii Porții de Răsărit, că ieri pe la al nouălea ceas se apropia de oraș o ceată de bărbați, condusă de acest înalt dregător, și când căpetenia paznicilor i-a luat la întrebări, spunând: „Cine sunteți și de unde veniți?”, unul dintre ei i-a răspuns zicând: „Conducătorul nostru e Saul, un cinstit rabin din Ierusalim, care are asupra sa scrisori din partea Senatului lui Israil pentru cârmuitorul acestei cetăți.” „Să iasă dară în față și să vorbească,” i-a zis atunci paznicul. Și răspunsul a fost: „Cel ce se numește Saul a fost lovit cumplit pe drum de o grozavă și măreață lumină ce-a bătut din cer asupra noastră pe când călătoream și iată că acum e orb, și a trebuit să-l aducem până aici de mână, după cum vedeți. Lăsați-ne să intrăm cât mai degrabă, vă rugăm, ca să-l putem duce undeva să se odihnească, fiindcă e într-o stare jalnică.” Și când Ben Ethan a privit cu luare aminte la acest om, Saul, a văzut că tremura rău de tot și părea să nu audă ce se întâmplă în jurul său, gemând întruna și având fața ca de mort. Și mi-a mai spus că atunci când aceștia au terminat de vorbit cu căpetenia paznicilor, au intrat în cetate ducându-l de mână pe omul care încă tremura și gemea. Dea Domnul să-l cuprindă durerile morții și să se ducă cât mai repede!

Anania dădu din cap.

— Nu știi ce vorbești, prietene. Judecata lui Dumnezeu n-are nimic a face cu cea a omului. E ceva aici dincolo de puterea noastră de înțelegere.

— Păi dacă a fost lovit de moarte, atunci o să putem și noi trăi... noi și copilașii noștri, spuse Simon cu îndărătnicie. De aceea, am să stărui în rugăciunea mea către Domnul ca acesta să plece de pe tărâmul celor vii. E limpede că merită să moară!

— Roagă-te mai curând ca voia lui Dumnezeu să se facă cu el și cu noi. Chiar de mi-ar smulge copilul de la sân și tot nu m-aș ruga ca el să moară. Răzbunarea e a Domnului și în mâna Sa este și toată suflarea celor vii!

— Roagă-te cum vrei tu, prietene, îi spuse Simon ridicându-se în picioare, iar eu mă voi ruga ca și David pentru stârpirea dușmanilor mei, căci Dumnezeu l-a auzit pe el și i-a împlinit voia cu toți cei ce-i făceau rău, după cum poți citi în Psalmi. Rămâi cu bine, Dumnezeu să te aibă în pază pe tine și cei ai casei tale!

Anania păru că nu mai aude cuvintele de despărțire ale oaspetelui său, se ridică pe dată, începând a merge încolo și înapoi neliniștit. Avea sufletul greu și văzând-o pe soția sa venind către el de pe terasa alăturată, inima i se făcu și mai grea.

— Băiatul nostru doarme, domnul meu, îi zise ea, râzând ușor, plină de mulțumire. Ar fi trebuit să-l auzi

cum se ruga Celui Înălțat, a repetat rugăciunea învățată de la tine, rostind apoi și cuvintele: „Bunule Iisuse, nu lăsa mâine vântul din pustie să bată. Amin.” N-am avut inima să-l mustru. Ai să vezi că mâine vântul va sufla dinspre Liban, căci sunt încredințată că Cel Înălțat îi ascultă pe pruncii pe care i-a iubit atât de mult pe când era pe pământ.

— Învață-l atunci să se roage ca a noastră credință să rămână nezdruncinată, spuse Anania oftând.

— E, cu siguranță, bine să cerem așa ceva. Dar ce-a povestit prietenul nostru Simon de călătoria sa? Și de ce s-a zorit așa să plece? Aș fi vrut să aud și eu ce minunății a văzut în Ierusalim.

— Nu ne-a adus vești bune, sufletețul meu. Frații noștri din Ierusalim pătimesc cumplit de pe urma necredincioșilor – biciuiri, întemnițări și chiar moarte.

Pe femeie o trecură fiorii.

— Mă bucur atunci că nu stăm acolo, zise ea repede. E oricum un oraș plin de oameni răi și fără îndoială va atrage bătaia lui Dumnezeu, sfârșind ca Sodoma, care a pierit după cuvântul Său. Acum însă vino, domnul meu, să cinăm, se face de-acum târziu! Am vrut să-l poftesc la masă și pe oaspetele nostru, căci în seara asta gustăm primele roade ale smochinului alb de lângă fântână. Îți făgăduiesc că sunt coapte, am cules chiar eu câteva.

— Du-te și mănâncă tu, micuța mea, căci astă-seară vreau să postesc pentru pacea fraților mei, spuse Anania, întorcându-și capul.

— Și ce folos vor trage ei, domnul meu, dacă tu vei posti? Nu vrei să guști măcar din smochinele mele? întrebă femeia lăsându-și în mod convingător capul pe brațul bărbatului ei.

El își plecă privirea către ea cu un zâmbet trist.

— Mă iubești, trandafirul meu de Liban?

— Ce-ți voi răspunde, domnul meu? Că te iubesc așa cum pământul însetoșat iubește pâraiele curgând din munți de face pustia să rădă în hohote după atâta belșug de apă.

— Bine ai grăit, viața mea. Du-te acum și te odihnește în pace. Însă eu trebuie să postesc și să mă rog la noapte, atât pentru frații aflați în primejdie, cât și pentru sufletele noastre, să nu cumva să se piardă când va veni vremea încercării.

Femeia îl privi cu luare aminte și ochii i se încețoșară de o ușoară îngrijorare.

— Lasă-mă să postesc și eu cu tine, domnul meu! Să mă rog și eu alături de tine!

— Nu, voiesc să fiu singur. Du-te!

Ea mai zăbovi o clipă, privind tristă la cel ce-și abătuse privirea de la ea, apoi se întoarse iute și plecă, dar nu înainte de a suspina ușor cu vădită supărare. Anania se ridică în picioare, văzându-i tulburarea.

— Cred că i-am vorbit prea aspru copilei, murmură el cu părere de rău. Ce-ar fi să-i spun și ei... dar nu, nu pot face asta. Mâine voi ști mai multe, și dacă într-adevăr urmează în curând o prigoană, o voi trimite să se ducă în munți dimpreună cu băiatul, acolo vor putea fi în siguranță.

Apoi se cufundă din nou în visare, și de astă dată gândurile i se adunară cu totul, zburând la ziua în care văzuse prima dată trandafirul de Liban, dând în floare într-un colțisor neștiut al dealurilor sterpe și la felul în care el, întristat și îmbătrânit înainte de vreme, culesese floarea ca să-i umple casa părăsită cu mireasma și frumusețea ei.

— Nu, Doamne, nu pot suferi din nou cum am suferit, zise el cu voce tare, strângând din pumnii săi puternici. Dacă e nevoie, voi muri pentru credință, dar, Te rog, cruță-i pe ei!

Ceasurile lungi ale nopții de vară se scurgeau încet, și mlădioasa lună nouă, rușinată de strălucirea aurie a puzderiei de stele, se pitise la marginea deșertului. Răsufierea trandafirilor plutea ca un duh pe aripile unei adieri fine, și în toată acea tăcere țâșnea cu vuiet glasul a mii de izvoare. În jurul havuzului din curte stropii de apă împrăștia o firavă licărire argintie, jerbele roților de apă gângureau peste tot în grădinile învecinate, și mai presus de toate domnea murmurul solemn al râului

Barada, maica tuturor pâraielor. *Căci eu vin din ținutul zăpezilor veșnice, călătorind spre deșertul cel de neschimbat, și nu e prefacere, nici umbră de schimbare în Dumnezeu, Care mi-a hotărnicit calea.*

În inima bărbatului care încă priveghea, rugându-se pe acoperișul casei, se așază la scurt timp o mare pace, el știe pe dată că Domnul îl auzise și că binecuvântarea nu era departe, ci chiar aproape, după cum era și ziua, căci înălțimile înzăpezite ale Hermonului începeau a deprinde culoarea cerului. Punând o haină pe el, se întinse și căzu iute într-un somn dulce și lin. Și adormind el, văzu în vis cum strălucirea rozalie a zorilor se adâncea fiind cuprinsă de o lumină minunată, și în mijlocul acelei lumini zări un bărbat, la al cărui chip începu a privi cu mare uimire și cu o nespus de mare bucurie și dragoste, căci era chipul Domnului său Înălțat.

Și se auzi apoi glasul unei voci ce îl striga pe nume; și răspunse el, zicând: *Iată-mă, Doamne.*

Și din nou se auzi vocea spunând cuvintele: *Sculându-te, mergi pe ulița ce se cheamă Ulița Dreaptă și caută în casa lui Iuda, pe un om din Tars, cu numele Saul; că, iată, se roagă și a văzut în vedenie pe un bărbat, anume Anania, intrând la el și punându-și mâinile peste el, ca să vadă iarăși.*

Lui Anania i se păru că răspunsul său izvorăște din suflet și, de aceea, spuse fără teamă: *Doamne, despre*

bărbatul acesta am auzit, câte rele a făcut sfinților Tăi în Ierusalim. Și aici are putere de la arhierei să lege pe toți ce cheamă numele Tău.

Dar Domnul zise către el: Mergi, fiindcă acesta Îmi este vas ales, ca să poarte numele Meu înaintea neamurilor și a regilor și a fiilor lui Israil; căci Eu îi voi arăta câte trebuie să pătimească el pentru numele Meu.

Și apoi toată slava de negrăit se destrămă cu totul – Anania se trezi, văzând cum între timp se făcuse ziuă.

5	Prefață	
10	Capitolul I	Vedenia de pe acoperiș
21	Capitolul II	În casa lui Iuda
31	Capitolul III	Prezicătorul
39	Capitolul IV	Trei prinți și un rob
50	Capitolul V	În pustia Sinaiului
61	Capitolul VI	Zăvorâtul din Capri
75	Capitolul VII	Trandafirul din Liban
84	Capitolul VIII	O vizită interzisă
96	Capitolul IX	În templul lui Baal
105	Capitolul X	Doftorul și împăratul
117	Capitolul XI	Stăpânul lumii
126	Capitolul XII	Alesul și blestematul
142	Capitolul XIII	Saul în Ierusalim
157	Capitolul XIV	Irodiada
167	Capitolul XV	Zeul Caius
184	Capitolul XVI	Colosul din Sidon
198	Capitolul XVII	Mediatorul
210	Capitolul XVIII	Sfârșitul piesei
222	Capitolul XIX	Interregnum
232	Capitolul XX	Claudius Cezar